

(0/38)

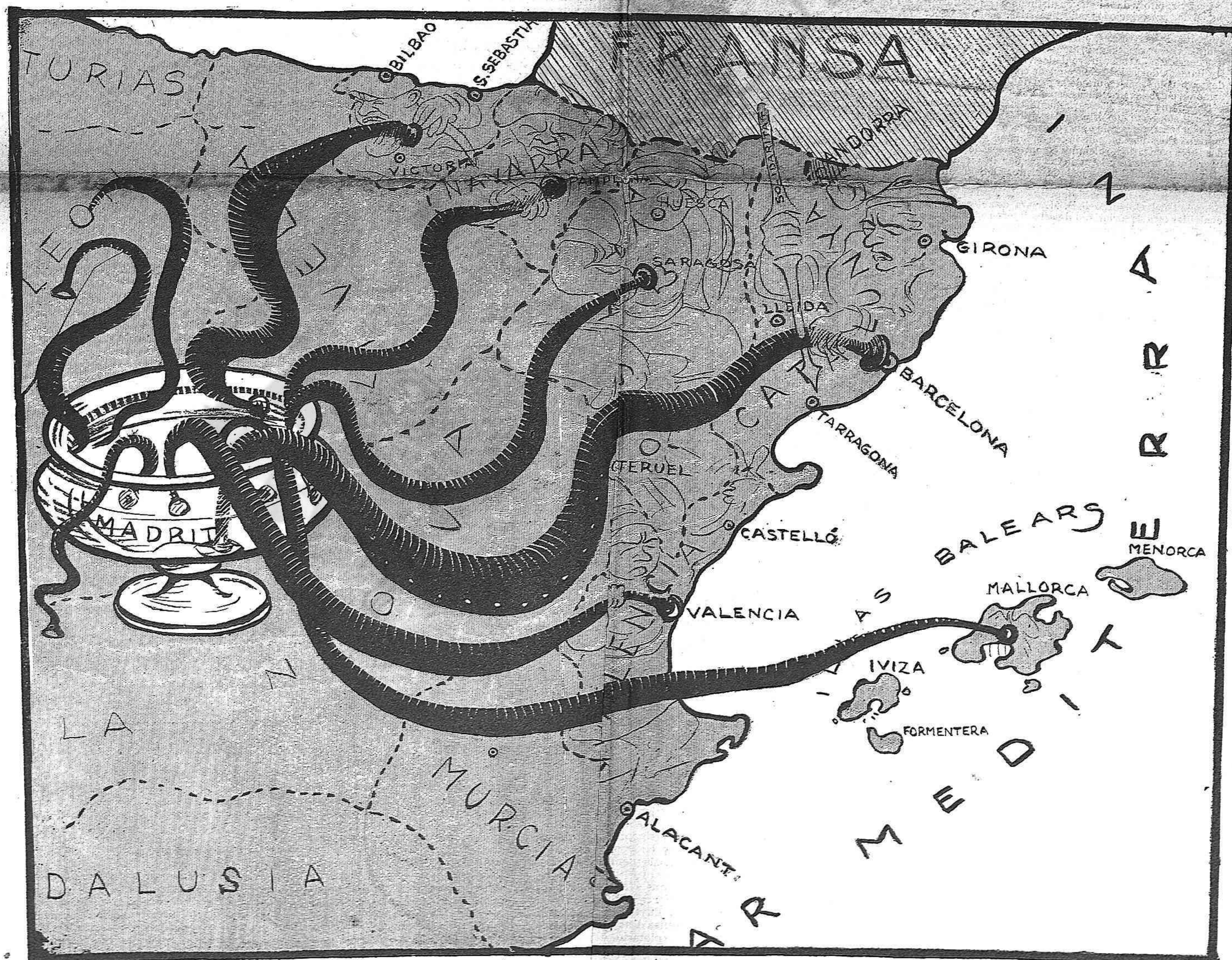

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagossi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico
y Extranjero, 2'50

LA RAHÓ DEL REGIONALISME

Si del Centro 'n surten aquestas sangoneras, ¿qué i fer las regions sinó defensarse de les seves xuclades?

ULLADA POLÍTICA

CONTINUANT la comensada campanya d'oposició á la Solidaritat Catalana, dimecres y presidit pel Sr. Lerroux va celebrarse al teatro Condal un meeting, organiat per varis joves republicans.

Parlaren en ell numerosos oradors y en fíltim terme el president, que pronunció un discurs de bas-tanta extensió.

Entre las moltes coses que digué'l Sr. Lerroux y què més cridaren l'atenció dels numerosos auditoris, figuraren las següents manifestacions, que no traduim al català per conservir tot el seu caràcter.

Digué que «la ley de represión contra el anarquismo era más traidora, más inhumana que la de juri-diccioness.»

Que la huelga general sigüé «un movimiento puro, hermoso, cándido...»

Que el partit republicà es «un cuerpo hermoso y robusto, pero con el cerebro pequeño y anticuado.»

Y que «el projecte de ley de juri-diccioness fou «una mala idea.»

Olivadavam consignar que en els comensaments de la seva peroració, el Sr. Lerroux va declarar que «faltaria á la verdad si no confessara que se está hoy más cerca de la revolución que hace un año.»

En el meeting, al revés de lo que acostuma á succehir en els que celebren els partidaris de la Solidaritat, hi regná l'ordre més complert.

No es d'extranyar. Els solidaris, á més de tenir el bon gust de no ficarse allá ahont no's demanen, no acostuman á enviar perturbadors á las reunions agenes.

Sens perjudici dels acorts que en la reunió de di-luns puguen prendre els representants de Catalunya adherits á la Solidaritat Catalana, el Sr. Junoy ha enviat al jefe del govern la següent enèrgica carta:

Exmo. Sr. President del Consejo de Ministros.

Muy Sr. mío y de mi mayor distinción: En conformidad á las prescripciones reglamentarias, tengo el honor de anunciar al Gobierno de S. M., para el mismo día de apertura de las Cortes, una interpelación acerca de la campaña de provocaciones, ataques e insultos á Cataluña, que considero la más grave de las violaciones de la ley llamada de juri-diccioness puede consumarse, imprudente y comprometedora de la paz pública y la buena armonía entre las provincias españolas.

Habrá que versar necesariamente esta interpelación, sobre el contraste que ofrecen las gravísimas infraccions que señalaré, con la aplicación que en una serie de casos se viene haciendo de la citada ley, en sentido á todas luces contrario á solemnies compromisos del partido liberal y al espíritu y letra de la Circular inspirada por el ex-presidente del Consejo de Ministros D. Segismundo Moret.

Considerando innecesario apelar á la buena fe y justificación del Gobierno de S. M. para establecer sobre cualquier otra la prioridad de esta interpelación, cumpliendo los deberes de la cortesia parlamentaria, la doy por notificada en forma.

Con este motivo se complace en ofrecerle el testimonio de su consideración más distinguida su afmo. S. S. q. b. s. m.

EMILIO JUNOY.
Diputado por Barcelona.

Puigcerdà, 22-7-06.

Ara sols ens cab preguntar: ¿Quán ocurrirá aquela obertura de Cortes?

A pesar de las vagas prendas que ha soltat, no creyém que l'Gobern s'hi dongui gayre pressa.

¡Va tan bé el tenir la Duma tancada!

Y ara que parlém de la Duma.

Las notícias que de Russia ens arriban, encare que plenas de confusió, acusan una gravetat extraordinaria. Per lo que s'veu, l'emperador ha perdut completament el cap—figura, per ora, puramente retòrica—y tan aviat se mostra resolt á matarlo tot, com tracta de probar si fent algunes concessions en sentit liberal logrará conjurar la espantosa tam-borinada que se'n hi ve á sobre.

De las dugas camarillas que l' rodejan, la que sembla tenir en l'esperit del zar més ascendente, es la reaccionaria, composta de elements buròcratas, militars y clericals.

Aquesta es, com pot suposarse, la que li ha aconsellat la disolució de la Duma y la que, cega y tes-tarda, empeny al débil Nicolau per un camí d'aventuras perilloses, que l' diable sab ahont el por-tarà.

Un dels que, á pesar de l'animadversió que á tothom inspira, continua exercint la seva omnipo-tencia en els Consells del zar, es el célebre general Treppoff.

Y del sagrmental que á Russia's prepara, poden donarne idea les següents frasses, que un periódich atribueix al sanguinari general:

«Hem sigut víctimas del xarlatanism politich que actualment reyna en tot l'occident d'Europa. Els revolucionaris estan bojos y, á pesar del con-curs que al extranjer se'ls hi presta, prompte els tindré tancats en un manicomio.»

Hermosissim llenguatge en las presents circuns-tancies, ¿veritat?

Entre tant, la esquerra de la Duma està pre-pantse pera resistir, costi lo que costi, á las arbitra-lietats del poder absolut.

¿Qué passarà? La mina està carregada. Sols falta una mà que hi acosti la metxa.

PIF-PAF

Res está tan pròxim á una funesta cay-guda com una autoritat portada al excés. Se sembla á un arch massa tirant, que, si no se l'afluixa, s'trenca d'un cop.—Fenolón.

LA SOLIDARITAT Y ELS OBRERS

UAN uns se barallan, y la qüesi-tió es molt emmaranyada, hi ha una regla que casi may falla per saber qui está en lo cert...

Generalment el que més cri-dà y el primer que sense motiu insulta, es el que no té rahó.

Aplicant aquest senzill pro-cediment á la grossa disputa de la Solidaritat catalana, hi ha trobat jo un raig de llum per dissipar dubtes y formar judici.

Hi ha, no obstant, personas y colectivitats á las que exceptiu de la regla, y una d'aqueüllas es en Santamaría, de Sant Andreu de Palomar.

Es en Santamaría un obrer dignissim, un home de bona fe, un corriegoian convenut.

En Santamaría, traballadors de ferrocarrils, vol la República, es á dir, l'emancipació política, com á estació de partida per anar á un estat millor: á l'emancipació social, estació d'arribada. En quant al trajecte, el vol fer directe, en tren express, ó sia per la Revolució.

Dintre d'aqueixa concepció, que trobo més que razonable, filosòfica, qu' es la meva perque conté tots los matisos y gradacions del evolucionisme apli-cat á una política radicalissima que va de la realitat al ideal, considera en Santamaría que la combinació complicada de trans y recorridos, de material circu-lant y de maquinaria vella y nova de diversas épo-cas y sistemes, que implica la Solidaritat, ha de fer descarrilar el tren del Progrés.

Aquest es l'efecte que m'van fer las seves pa-raulas á la Junta Municipal, quan encarantse ab en Salmerón, ab un respecte que ratllava més qu'en la veneració en la ternura, y ab una fermesa que m'impressionar, exposà totas las seves repugnacions per la Solidaritat catalana.

Als enemics de la classe obrera, als explotadors, l'obrer Santamaría no s'hi veu ab cor de darlos ab la seva propia mà de traballador explotat bitllat per aquest viatje á l'ideal qu'hem de fer en l'express de la Revolució.

Molt oportunament en Salmerón li observà que sense l's concurs de moltes forses no hi ha express, no hi ha Revolució y no hi hauria viatje.

Per la meva part, si jo m'atrevis, li faria variás preguntes á n' en Santamaría.

«Per qué està enfadat ab mí? Per qué á la Junta Municipal em ya mirar ab mala cara, m'va interpe-lar així y no's va mostrar com á casa seva, bò, confiat en la meva honradeza, plenament convenut del meu esperit progressiu y revolucionari, fidel més que á la causa de la República á la del proletariat? Es que m'creu capás de trahir els ideals del poble? Es que ha descubert móvils interessats en la meva conducta?»

Me'n vaig anar la nit de l'inauguració de la Joventut Republicana de Sant Andreu plé d'alegria per haver passat part de la vetllada á la taula d'insígnies del treball horat y bò ab la cosa de la Revolució, un amic dels que no se'n troban, y poch després, sense saber per qué, la cara iluminada per la bondat, l'expressió plena de franquesa y de confiança, se'm presentà fosca, sombrejant rezels, malhumorada y farrenya...

Pero no...

No son aqueixas las preguntes que volia fer á n' en Santamaría; volia dir lo que tenia en el cap y no ha sortit lo que m'omplia el cor.

Lo que tinch de preguntar á n' en Santamaría es si creu que la Solidaritat catalana es definitivame-nt en absolut, incompatible ab l'interés obrer, ab el progrés social, ab las justas reivindicacions que hin de ser l'honor, la tasca y la gloria de la República?

Si la Solidaritat catalana tingués de ser això, si aqueixa coincidencia de principis jurídics comunis á totas las classes y á tots els homes hagués de e-nir per resultat la perduda d'una sola de les llibertats públicas y el retard d'un millorament mor-polític ó social del proletariat,—qué dich si la Solidaritat—si la República no fos quan menos en l'entorn social lo que va dir en Salmerón á la Casa del Poble, jo no seria ni un dia, ni un hora, ni un mint més republicà, perque sobre las formas de gober, sobre l's partits, sobre las institucions mateixas m-s fortes, y avuy per avuy encare més necessaries, i poso graduadas, escalonadas, ab cuidado preparadas y ab método escullidas, totas y cada una de las reformas que han de fer al treball l'únich regulador del ordre econòmic.

Haurà que passar potser per més estacions que la que en Santamaría y jo voldrà, y pot ser l'exprés desitjat tingui que ser un tren carreta, però jo ni voldré fer mai altre viatje que l' que somia l'obre de ferrocarrils, mon ben volgut amich en Santamaría...

Lo que jo no puch fer es tirarme per la finestret del vagó al veure en el compartiment caras que m'agradin; lo que no es possible en aquest gra-viatje á l'ideal es triarre l's companys, negar bitlle al qui l'demanada ó compra, triarre el pùblic y fer no ja com ara tres categories, sino mil de pasajers.

Això de Solidaritat es ni més ni menos com una continuació, una inteligença, del caràcter que tin-gué la fracassada Lliga dels drets del home á Barce-lona.

Els iniciadors, anarquistas molts, d'aqueixa organiació, fundada per la defensa de la justicia, van dirigir als homes de totas las opiniions y de totas las classes, á periodistas y lletrats, burgesses, fins monàrquichs y reaccionaris, y á ningú se li va occore-

que per el fet de posar-se en relació ab elements fo-namentalment distanciats en l'ordre social y polí-tic, claudiqués, fes traició als seus ideals y entre-

gués la seva bandera.

Lo mateix passa ab els republicans que s'en-rollen en las filas de Solidaritat Catalana: cap d'ells la pau pública, suscitant ab las seves exageracions

se considerarà obligat quan estallí una lluita entre l'capital y el treball á deixar de fer la causa d'aquest

y d'anar com sempre en contra de l'exploitació.

No hi ha que perdre de vista que l'origen de Solidaritat va ser l'oposició á la suspensió de garan-cies constitucionals, que pesa sempre més sobre l's obrers que no sobre l's altres, y que la festa del 20

de Maig va ser homenatge de gratitud per la campanya contra la Lley de juri-diccioness, que va contra las personas y las ideas dels traballadors, perque encare que afecti á las ideas mortals, es evident que lo que l'illegislador, el govern, la monarquia ha vol-gut, es ferir de mort á las vitas, ó sian las aspiracions de Santamaría, las mevas, las dels que volén una societat nova, las que l'humanitat recorrerà en el tren express de la Revolució.

Pots—axí es discutir, preveure y evitar—que la Solidaritat arribi á altres consecuencias, en actes que han de venir en tot cas, pero que no tenim el dret de jutjar ni val la pena de perdre temps de discutir, avans que s'produheixin.

Interin confessém, amich Santamaría, noblement que la Solidaritat catalana, bona ó mala, perjudicial ó no, no té res que veure ab l'interés obrer.

EMILI JUNOY

Serenitat

E diria que hi ha qui desitja tornar al estat de cosas anterior al 25 de novembre, y com això seria funest y vergonyós, á tots els qu' estiman ab el mateix amor á Espanya y á Catalunya, á tots els que traballan ab fé pera que la nostra terra volguda realisi las patrióticas aspiracions que palpitan en la seva ànima, encam-iñadas á obtenir un major grau de llibertat no sol per ella sino també per tot lo restant de la nació espanyola, á tots els que voldrían substituir els abusos intolerables de la centralització per las ventatjas de una amplia autonomia, y acabar de una vegada ab las oligarquías y l'caciquisme, pera que imperi com á tñica norma de govern, la lliure y respectada voluntat del poble, á tots els recomaneràm ara y sempre que procurin no perdre la primera y més indispensable de las condicions pera fer feyna profitosa: la serenitat.

Y fins als adversaris, y ab més rahó encare, se fa precis dirigirlos la mateixa recomenació, que bé la necessitan, á jutjar per lo qu' està passant en els actuals moments. La serenitat s'imposa á tots, per que sols serenament se poden resoldre las contradiccions que la passió envenena y converteix á volutas en perillous conflictes.

Als catalanistes

Aném á parlar en tesis general y sense referirnos á cap fet concret. Dintre del catalanisme hi ha hagut sempre, hi ha avuy encare una extensa gradació de matisos y de temperaments. Pero la idea, qu' en un principi era algú tant vaga, s'ha anat concretant, desde que prescindint d'exclusivismes circunscrits á Catalunya y de certas propensions re-gressivas que s'feyan sospitosas á tots el amants del progrés, el problema català s'ha convertit en problema espanyol.

A n' en Salmerón y als dígnes diputats de la minoria republicana se deu aquesta ampliació feconda en hermosas esperances y en realitats. El catalanisme no es ni pot ser anti-espanyol, baix pena de anularse y convertirse en una estéril y perillosa perturbació.

Això ho han de comprendre fins els catalanistas que blasonen de més radicals, aspirant á obtener per Catalunya l'major grau de autonomia; aquells que fora dels horizons de la terra catalana no hi volen veure un més ellá.

Pero els uns y l'altres y tot sens excepció han de renunciar á tota exageració, á tota virulencia, á tota acritud en l'expressió dels seus ideals, sisquera pera no donar pretext als adversaris per combatre'l's ab armas de mala lley.

Qui no tingui l'cap ben seré y un domini perfecte de la paraula, serà millor per ell y per tots que renunciï al exercici de la propaganda. Ja sabem que abundan els propagandistes que n'diríam llaminers del aplauso; pero aquests hauran de reconèixer que no són las obres millors las que s'veuen més aplaudides de moment, sino aquelles que s'basan en la forsa de la rahó. Tampoc son las més convenientes las que inflaman, sino las que convencen.

De aquesta flaca d'encendre focs d'ençanells, ja sabem prou que n'adolein tots els partits populars, lo mateix els catalanistes que 'ls republicans. Y per això se'n prevalen els seus enemics. ¿Qué no s'ha dit contra la propaganda republicana? ¿No li han atribuït els reaccionaris fins els atentats dels terroristas? ¿Qué no dirán contra certa propaganda catalanista 'ls que s'veuen amenassats els seus privilegis y 'ls seus abusos pel formidable moviment de la Solidaritat catalana?

Si tothom s'inspira en la serenitat, veurà que no es convenient proporcionarlos mai 'l més mínim pretext pera que puguin donar á qualsevol lleugeresa de paraula las proporcions de un resonant aten-tat, que autorisi l'adopció de desatentadas midas repressives.

Als busca-rahons

A n' aquests será inútil recomenarlos la serenitat. De seguir que l'han perduda y están incapacita-tats pera recobrarla.

La seva feina resulta més odiosa que la dels de-lators y 'ls espías. Espíus y delators, tot lo més so-nant denunciant fets certis; però l's busca-rahons, quan no inventan els fets, els inician y desnaturalisan, convertintse en agents provocadors de disgustos y conflictes.

Els son els que atien els odis y desencadenan la discordia. Espanya no tindrà mai pitjores enemichs que 'ells, per lo mateix que atenen sistemàticament

interromput, armantse un gran alborot. Pero 'ls per-turbadors sigueren expulsats del local.

Son de lamentar aquests incidents, en quant do-nan armes als nostres enemichs pera recalcar la im-possibilitat de que la República se pugui estableir á Espanya. No tenen rahó, perque no son els que ai-xis procedeixen verdaders republicans, ó á lo me-nos no saben practicar la tolerància, qu' es el dis-tintiu de la immensa majoria del poble republicà. No tenen rahó 'ls reaccionaris; pero se 'n saben aprofitar per sembrar desconfiansas y sustreure simpatias á la causa republicana.

**

Després de aquest incident continuá 'l meeting, parlant ab gran eloquència 'l ja citat Sr. Alvarez, y 'ls Srs. Vallverd, de la Escolar republicana, Cle-ment, Gaudier, Orobíbit, Palma y Martínez Gras. Tots ells afermaren ab gran copia de arguments in-controvertibles la bondat y l' importància del movi-ment de Solidaritat catalana, refutant els apassio-nats concepctes dels seus detractors, que no 's basan en cap argument de rahó, y fent notar els immensos beneficis que ha de reportar no tant sols á Catalu-nya, sino á Espanya entera y sobre tot á la causa republicana.

El Sr. Layret resumí 'ls discursos pronunciantre un d' admirable per la seva claretat, franquesa y valentia. Sostingué que 'l moviment de Solidaritat tenia precedents, sobre tot en el districte electoral a que Badalona pertany, ahont, en las passadas elec-cions, se realisaren importants actes colectius de republicans y catalanistes, en contra del caciquisme. La Solidaritat catalana es l'arma més poderosa que 's pot esgrimir en contra de la plaga caciquista. Y 's pot esgrimir, sense necessitat de que 'ls elements que integran la Solidaritat confonguin els seus ideals. Se pot ser solidari pera aquest fi concret, y combatre als catalanistas en molts altres coses.

Objectiu de la Solidaritat: matar al caciquisme ab la fersa del sufragi. Portar si es possible á las Corts 44 diputats per Catalunya anti dinàstics.

Altras ventajas pera 'l partit republicà: Ha-ven conseguit que la esquerda del catalanisme, que avants estava supeditada als elements reaccionaris de la dreta, avuy porti la direcció y marqui l' impuls de l' agrupació, en sentit francament democràtic. Haver lograt despullar al catalanisme del suposat aspecte separatista que se li aribuhia, y que contri-buïa á retrare á las demés regions de secundaria las patriòticas iniciativas de Catalunya.

Feu notar la gran significació del acte de home-natge, tributat principalment á 'n en Salmerón y altres diputats de la minoria republicana, molts dels quals no han nascut á Catalunya. 'Els hi haurian avants tributat aquests obsequis á 'n aquests foras-ters? Donchs el prescindir ara de perniciosos exclusivismes se deu á la influencia del partit republicà, y ningú en major grau que 'l partit republicà s' aprofitará de aquestas ventajas.

Se fixá en la formació de una anti solidaritat en front de la Solidaritat catalana. Al igual que aquésta, s' ha format sense pacte, y es de notar qu' en ella hi figuraren elements reaccionaris, com el *Diari de Barcelona* y 'l Comité de Defensa social, que reb las inspiracions del bisbe.

La nostra Solidaritat, saturada d' esperit republi-cà, ha de cumplir la inspirada indicació de Salme-rón, no parant fins á conseguir que surgeixi d' ella un gran moviment de Solidaritat espanyola. Si per tot arreu imperés l' esperit que 's ha despertat á Ca-talunya, las institucions hauran deixat d' existir. Quí es que pugui dubtar que ab la lliure emissió del sufragi, triomfaríam els republicans?

Contraíu l' orador als que afirman que 'l movi-ment solidari es predomini de la dreta republicana. Díu que no basta nomenar-se radical per serlo, com pera ser patriota no basta ostentar el patriotisme en el trau de l' americana ó en la cinta del sombrero.

En el ordre religiós y en el social sosté l' orador el seu radicalisme de sempre, y dona á compéndre que per lo mateix que l' element treballador consti-tueix avuy la forsa predominant de la Unió repu-blicana, creu ell que fora poderosa y incontrastable la influència obrera dintre de la Solidaritat.

L' orador acaba fent vots en pro de la tolerancia y l' respecte á totas las opinions, y pel manteniment á tota costa de la Unió republicana.

Tots els discursos sigueren extraordinariament aplaudits.

**

A nosaltres ens sembla que 'ls que ab tanta ce-güera persisteixen en la campanya anti-solidaria, contrariant la política marcada pel Sr. Salmerón, jefe únic del partit de Unió republicana, y negant en certa manera el dret que tot republicà a cele-brar meetings qu' en res afectan á la disciplina del partit, obrarian millor buscant arguments de rahó ab que contravertir las fundadas opinions solidarias.

Y després de tot, precisa estableir un concepte: Qui son els indisciplinats? 'Els que secundan las in-dicacions del jefe únic y indiscutible de la Unió republicana ó 'ls que's desvienhen per contrariarias?

J.

AL CONGRÉS INTERNACIONAL DE JOVENTUTS REPUBLICANAS

SALUTACIÓ

En nom propi y en el de LA CAMPANA DE GRA-CIA hem dirigit la següent carta al

Senyor President del Congrés Internacional de Joven-tuts Republicanas:

Molt distingit senyor: Li prego encaridament se digni ferse intèrprete davant dels Congressistas dels vius sentiments de adhesió carinyosa que 'ls fins nobles y elevats que persegueix aqueix jovenívolas Assamblees han despertat en l' ànima dels que subs-criu, qui, per més anys que transcorren, se considera rà jove, puig son joves eternament, no essent possible qu' enveleixin, els ideals progressius de Democracia y Repùblica, als quals he rendit culte fervorós desde que vaig tenir tis de rahó, cert que ab escassas forses, mes sens experimentar jamay el més petit defalliment.

La sola idea de posar en contacte á la Joventut republicana de tots els pobles de rassa llatina, pera, per una íntima comunio de sentiments y una iden-tificació perfecta de aspiracions, acriixer l' halé de las generacions novas y arribar, si es precís, á una acció comú, á despit de las fronteras que aixecen els poders històrichs entre pobles de una mateixa rassa, la considero tan escelent, tan civilisadora y humanitaria, que no trobo termes prou adequats per encomiarla com mereix.

Diversos pobles de rassa llatina — la poderosa França á Europa, y á l' altra banda del Atlàntic tot un aixam de Repùblicas, entre las quals se n' hi contan algunes que marxan ab pas ferm y seguir per las vías del progrés — deuen servirnos á la vegada que d' exemple de poderós estimul. Lo que han aconseguit aqueixas afortunadas colectivitat, ho alcancaran així mateix las restants nacions de la rassa llatina, qu' encara no han lograt sacudir el jou de las caducias institucions tradicionals, així aque-lles que 'l soportan jutjan ab criteri erróneo qu' es la garantia de la seva independència nacional, com alguna altra que sols rutinariament y per abulia 's rendeix al seu pes ignominios.

Proclamau vosaltres, joves entusiastas y consci-ents, que fora de las institucions republicanas no hi tenen cabuda la dignitat ni 'l dret dels pobles, ni es possible tampoch somniar ab la realisació dels grans ideals de la pau y l' avens, emanats de la lib-ertat sense trabas y de la fraternitat sense límits; afirmau que així com la monarquia ab sos ressabis patrimonials tendeix á isolars los pobles de una mateixa rassa, la República, expressió lliure de la vol-untat dels ciutadans, facilita entre ells la santa comunió espiritual y política, y per medi de la confe-deració està en condicions de crear aqueixos grans conglomerats que constitueixen l' impuls més vi-gorós del progrés humà, y la gloria més radiant de la civilizació moderna.

Tan sols per la República recobrarà la rassa llatina son decàgit explendor mondial.

Traballau per ella, tots alhora, entusiastas joves, segurs de la victoria, puig davant de la institució que baix son propi pes se va derrumbant de pur corcada y quartejada, vos oferiu vosaltres als ills del món com una concentració vital plena d' halé y d' esperança. L' esdevenir vos pertany perque sou joves... y perque sou republicans.

Vos saluda y us enveja vostre carinyós amich,

J. Roca y Roca

Juliol de 1906.

N altre conflicte resolt.

La provisió de la secretaria del Jutjat municipal del Centre de Madrid, que eran tants á disputarsela, per donar emotiu-ments superiors al sou de un ministre.

Després de anar els preten-dents, apoyats per poderosas influencias, poch menos que á tomballons, el general López, President del govern, ha resolt la qüestió otorgantla á un seu nebot, que també 's diu López. Confessin que aquests rasgos de amor familiar, al igual que las cevas quan se pelan, fan venir las llá-gramas als ulls.

Els que dihentse republicans s' agitan tant pera contrariar els fins que persegueix Solidaritat catalana, deuen desconfiar molt de las seves forses, quan tant, abusen d' elles, repetint eternament per tot arreu els mateixos tòpics.

A nosaltres, solidaris convensuts, no 'ns entristeixen sino baix un sol punt de vista, els efectes que pugui tenir la seva incansable y monòtona pro-paganda.

Ens explicarém.

Segurs estém de que á Solidaritat catalana no li farán cap mal. Y no 'n hi poden fer, perque Solidaritat catalana es un sentiment del poble català, y 'ls sentiments son invulnerables. La forsa de un senti-ment no resideix tant en el número dels que 'l profes-sion, com en la lògica necessitat de la seva exis-tència.

Aquí lo trist es que 'ls que dihentse republicans apuntan á la Solidaritat, contra qui tiran realmen-te contra la Unió republicana. De un partit compacte y poderós prenen ferne un cau de confusions y di-ferencias.

Pero, així y tot, nosaltres confiem qu' el bon sen-tit acabará per imposarse.

El periódic de don Dallonsas, metiéndola com de costumbre, diu qu' en Zola va escriure no se qué, denominat *J'accuse*, ab dugas cc.

El posar en las paraulas las lletres que 'ls corresponen may esté de més, á no ser que l' aludit diari trobi gust en portar també la perturbació á la grà-matica francesa.

Moltas son las personas que al enterarse de que LA CAMPANA ha sigut sotmesa á la jurisdicció dels Tribunals militars per l' article del nostre estimat amich Sr. Junoy, publicat en el número del dia 14, han vingut á oferir-se a questa redacció ó 'ns han enviat el testimoni de la seva carinyosa simpatia.

A uns y altres agrabit tan delicadas mostras de afecte, y en la impossibilitat de contestar á las nu-meroses cartas y telegramas rebutxs, els preguém ve-jin en aquestas ratllas la expressió del nostre reconeixement.

L' altre dia va reunirse la Comissió de Solidaritat Catalana, ab assistència de alguns senadors y dipu-tats á Corts, pera tractar de l' actitud que deu pendre's davant de la persecució de que son objecte las ideas autonomistas y la indole dels processos polí-tics que s' incoan.

Reyná en la reunio la més complerta unanimitat y 's prengueren acorts importants; un d' ells es el de reunir el proxim dilluns als representants de Cata-lunya en el Parlament, adictes á la Solidaritat Cata-lana, pera que junts realisin un acte davant del go-bern que posi de manifest l' actitud d' aquést y ser-veixi de base á futurs debata parlamentaris, en els quals pugui ferse públich lo que passa á Catalunya.

Han sigut invitats á dita reunio els Srs. Junoy, Rahola, Girona, Abadal, Salvatella, Coroninas, Sol-ferino, Zulueta, Bertrán, Rius, Rusiñol, Camps, Albó, Mayner y Soler y March.

Espanya Nueva, d' en Soriano, posa l' dit á la llaga de la catalanofobia de alguns elements de Madrid, quan ocupantse de las seves denuncias, diu:

«Creemos que hay algo de exageración en cuanto á este respecto se dice, y no sabemos qué es más vituperable, si los supuestos ataques á la Patria y al Ejército ó el afán de darles relieve en las columnas de la Prensa.

En aquest cas concret la gradació de lo vituperable no es gayre difícil de determinar y s' ha de medir pels efectes que produueix.

El tornaveu que adultera á la veu, donantli proporcións escandalosas, es un instrument imperfecte, ocasionat á molt sensibles contratemps, y s' hauria de procurar inutilizarlo per tots els medis.

Que vaja cundint la noticia, y qui la llegeixi obri en consecuència, segons els dictats del seu cor.

Son ja variats las provincies en las quals els suscripcors d' *El Motín* han convingut en continuar pagant la suscripció, com si encare's publicés, en atenció á la situació desgraciada perque atravessan el Sr. Nakens y la seva familia.

Creyem que á Catalunya seguirán aquest generós exemple tots els suscripcors d' *El Motín*. Y que molts, moltíssims que no hi estaven suscrits, s' hi suscriurán.

El zar de Russia, cansat y fastidiat de que la Duma se n' hi pujés á las barbas, s' ha decidit á disoldre-la.

Es com si no hagués fet res... Es á dir, tant com res, no: ha fet una cosa contraria als seus interes-s... un verdader disbarat.

Perque en la Duma s' concentravan y prenían forma adequadá las aspiracions del poble rus, y era, per aquest motiu, aquella Assamblea, un llas de relació del poble ab els poders del Estat, ab el qual podian evitar-se no poch conflictos. Y ara, rompent aquest llas, se plantejará el problema de la llibertat russa en el terreno de la forsa.

Car pagará el zar la seva imprevisió, perque 'n poble rus vol una cosa justa, y la obtindrà.

Sobre aquest punt adquiereix el carácter de una sentència inapelable la frase d'un polítich que deya:

—Quan un monarca, per poderós que sigui, 's juga la corona, la pert sempre.

Certs elements que passan per radicals y avansats deuen que 'l radicalisme s' exerceix donant mos-tas de una odiosa intolerància.

Y no's comprén que aquesta intolerància arribi fins á un tal extrém de ceguera que en determinats moments els converteixi en espías.

Si creuhens, com diuhens, en que la llibertat de pensament no té límits, y en que la llibertat de la premsa y la tribuna s' ha d' exercir sense restric-cions de cap mena, estan incapacitats de denunciar anigüí, per exposar idees contràries á las que ells professan. De altra manera haurán de confessar que no son radicals, sino absolutistas de la pitjor es-pece; èmuls del ciudadano Nerón de *La Marseillesa*.

SAMPEDOR, 19 de juliol

Se ve afirmant y sostinent que 'ls individuos tots dels que s' han auditi en una carta publicada á LA CAMPANA, assiten á la professió política del dia de la festa major, feren liminaries als capitostos carcundas d' aquest distric y als quatre caciques clericals d' aquí, quins politica fresteja tam aragó sab á Sampedor.

Què assistirem, com altres vegades, á cantar la missa den Perrossi el dilluns de Pasqua Granada (dia de la fiada) en quin acte's cridá a desdir l'visca el Papa-Rey! d' això en dihém atacar ab descaro els principis libe-rids. Testimoni, ho es tothom.

L' iniciativa de la protesta, ó lo que sigui, no podemé en hají nascut dels del coro que no s' innutren per tu xica cosa, avants pensariam dels que usufructuan l' segur del poble, dels que no volen Junta de Reformas Socials ó dels que negan la retribució á l' escola pere que thom, coristas y no coristas, hajin de portar els noys á l' ensenyament dels PP. pessich.

Frou canturias misticás; procurém organizaros repu-licans, procurant arribar á dirigir el timó de la cosa pública, ó de lo contrario 'ns romperán per las costelles el iñech-samaler que 'n Ximenes va estrenar á 'n aquella pessico que tots sabén. Y, no val á badar.

LLANSA, 23 de juliol

No 'ns cansarém ni ara ni ni may de combatre 'l rega-d' hermanas, que per desgracia de molts llançanencs, temps que tenim establert en aquesta vila.

En primer lloc, comensem per dir y afirmar, qu' es castroa l' ensenyansa d' aquestas fantasmais religio-s. ¿Cóm voleu qu' ensenyin de lletres á las cristiàs si tots els traballs entenent l' espanyol? Hi ha noya que es vella de anarhi, y apenas ha aprés de configurar.

Lo que sembla mentida y hasta es vergonyós de dirse, què hi han homes que 's diuen republicans y que 'olen tenir per més radicais que molts d' altres y en ubi sense donar-se'n ni poch ni molt, envian las seves al colègi d' hermanas pera que s'aprendin el fanatis-ism y la farsa religiosa. Y després, encare per més barra-darán l'visca la federal!

Un altre dia ens ocuparém un xich més de aquest amput.

ALBAGÉS, 7 de juliol

Jegons persones ben informades de Juncosa, l'ensota de aquell poble, en vista de lo poc luc

LA CARICATURA AL EXTRANGER

Perque el clericalisme encare sura

Sura, porque aquelles carbassas l' aguantan. Y de carbassas, grossas y buydas com aquelles, j'n hi ha tantas al món!

(De L'Asino)

TIPOS SOSPITOSOS

NCARE no 'ls han agafat á vostés?

—No... No criden massa. Ja veurán com qualsevol dia els detenen, y 'ls portan á la prevenció y 'ls someten á un interrogatori, que segurament arrojará bastante lluz...

Si els meus comptes no estan equivocats, desde l' dia del aten-tat del carrer Major de Madrid fins avui, la policia espanyola ha verificat les següents detencions:

76 alemanys.

13 inglesos.

124 italians.

7 francesos.

3 xinos.

45 compatriotas nostres.

Y un mallorquí.

Total, 269 individuos agafats, y deixats anar immediatament, dels quals á horas d'ara ja j'n hi ha doscents ó doscents cinquanta qu' estan portant al Gobern als Tribunals, demandant li danys y perjudicis per detenció arbitraria.

Pero la nostra policia —y qui diu policia, diu municipals, guarda boscos, etc., etc.— està tan plena-

ell venen els dos polissons en coneixement de que las bombas que 'l pobre extranger anomena no són altra cosa que bombas pera extraure ayuga dels pou.

Altres vegadas el sospitoso detingut es un italià, qual apellido acaba en ini.

—La vostra gracia? —li pregunta el guindill, sense perdre de vista els moviments de les seves mans.

—Cosa? —Cóm us dihen? —Luigi Trappini. —De quina terra procediu? —De Milán. —La patria de les moscas? —Ecco! Molta mosca.

—Donchess... feu el favor de seguir al quartelloy allí us entendrem ab els mosquits.

Resultat: que l' italià es detingut, que la premsa dona compte d' aquesta captura en termes que jo-san la pell de gallina... y que á l' hora y mitja d' la ves signat agafat, es enviat altre cop al carcer, per no haver trobat el jutje en la seva persona ni en les seves explicacions res que valgu la pena d' omplir un trist full de paper d' ofici.

Jo no voldria alarmar á ningú, pero si 'ls meus lectors m' han de creure, faran santament sangràtse en salut y prenen les degudas precaucions pe-

ment convensuda de que aquí lo que convé es en-chiquerar á tot bitxo vi-vent, que á pesar de les 269 planxes realisadas, continua tan impertérrita, echan-do el guante al desdixit in-dividuo que té la pega de no ferri goig.

S' han registrat escenes que á crits demanam mú-nica en 'n Valverde y 'n correspondiente aparato, sin escatimar gastos.

Exemple:

Dos agents de seguretat, ments d' la vuelta á la manzana, s' adonan de un tipo que sembla esquivar la seva presència.

—No'ls vol veure? Senyal que 'ls tem.

—Els tem? Senyal que n' ha fet alguna.

Apoys ab aquest racio-nini, els dos polissons deturanc al personatge sospito y comensan á ferlo cantar.

—D' ahont venin?

—Oh yes!

—Cóm diuen?

—Mi viajar por orden de Worth y Stimpson.

—Holal... (Serán dos je-fes anarquistas.) ¿Y quin objecte us hi porta aquí á Espanya?

—Colocar...

—Explosius?

—Géneros de la casa.

—Si, ja te 'ls darán els géneros... A veure, treu la bomba.

—Mi no llevarlas con-migo.

—Bé! ¿Es á dir que con-fessas?

—Mi tenerlas dibujadas en un album...

L' inglés els ensenya l' album, mostrari de la casa fabricant de màqui-nas que representa, y per

que 'l pobre extranger anomena no són altra cosa que bombas pera extraure ayuga dels pou.

—A qué atribueix vosté tanta dessidia? —li pre-guntaren á un diputat republicà.

—Qué vol que li digui jo, pobre de mí!... Tal volta's deurá á que 'ls que 's casan estan tan preocu-pats ab sí mateixos que no van reparar tan sols que 'l mateix dia en que ells ho feyan, ho realizava el rey d'Espanya... O tal vegada serà degut á que aquí á Barcelona tothom es tan monárquich, que fins els que tenen dret á obtenir un premi hi renuncian per no perjudicar els interessos de la majoria mo-nárquica de la Diputació provincial.

—

El govern té l' propòsit de obrir les Corts en el

pròxim mes de octubre; pero no sab si ho realisarà durant la primera ó la segona quinzena.

Fet y fet tan se valdría que ho allargués una mica.

—No li sembla millor la feta del primer de Novem-bre?

Primer de Novembre: Totsants.

—Totsants: castanyas.

—

Se assegura qu' en breu serán reanudadas les ne-

gociacions ab el Vaticà, á propòsit de la reforma del Concordat.

no inspirar sospitas á la nostra perspicàcia policial.

Desde luego, convé afeytarse sovint. La barba llarga y descuidada es la millor recomendació per anar á dormir al quartelillo.

El traço ha de ser elegant y de colores claros. Els tons foscos inspiran pensaments fúnebres y donan als qui 'ls portan un aspecte horriblement sospitos.

Y sobre tot, res de maletas, ni sombrereras ni bultos á la butxaca.

Ajustantse á aquestes instruccions y procurant no semblar inglés, ni alemany, ni italià, tenen vostés bastantes probabilitats de sortir incòlumes del present temporal ó de sufrir-ne les menys molestias possibles.

Lo curioso, en mitj de tot, es que la majoria dels detinguts fins á la feta pecan d' indocumentats. El seu indocumentat, per la policia, es una de les pitjors circumstancies que pot reunir un home.

En canvi... suposades vostés que qualsevol dia detenen els agents de l'autoritat á un carterista. (Dich suposin, perque això d' agafar á un fulano d' aquests, sole se pot admetre com una suposició.) Ja 'l tenim detingut. Interrogatori al canto.

—La cédula?

El carterista 'n presenta dugas.

—¿La fé de batisme?

El carterista 'n presenta tres.

—¿El certificat de bona conducta?

El carterista 'n presenta quatre.

En fi, que 'l respectable escura inferns abruma á la policia ab tantas y tan sólidas probas d' honbría de bien, que aquella no té més remey que deixarlo anar y dir-li: —Dispensil!

Per xò segurament els dignes guindilles no n' agafan mai cap d' aquests personatges.

Van massa ben documentats.

FANTÁSTICH

El motiu del casament del rey, la Diputació Provincial de Barce-llona va votar 5.000 pessetas, que dividides en deu lots de 500 cada un, se repartissin á con-trayentes que s' haguessin carre-gat la creu del matrimoni sobre las espaldis el dia 31 de maig.

Donchs bé, á pesar de un oferiment tan gratuity de una ganga tan temptadora, perque 100 drets no li venen may tan malament al que dona'l cop de cap de casarse, no s' han presentat més que dos ma-trimonis á reclamar la propina.

—

—A qué atribueix vosté tanta dessidia? —li pre-guntaren á un diputat republicà.

—Qué vol que li digui jo, pobre de mí!... Tal volta's deurá á que 'ls que 's casan estan tan preocu-pats ab sí mateixos que no van reparar tan sols que 'l mateix dia en que ells ho feyan, ho realizava el rey d'Espanya... O tal vegada serà degut á que aquí á Barcelona tothom es tan monárquich, que fins els que tenen dret á obtenir un premi hi renuncian per no perjudicar els interessos de la majoria mo-nárquica de la Diputació provincial.

—

El govern té l' propòsit de obrir les Corts en el

pròxim mes de octubre; pero no sab si ho realisarà durant la primera ó la segona quinzena.

Fet y fet tan se valdría que ho allargués una mica.

—No li sembla millor la feta del primer de Novem-bre?

Primer de Novembre: Totsants.

—Totsants: castanyas.

—

Se assegura qu' en breu serán reanudadas les ne-

gociacions ab el Vaticà, á propòsit de la reforma del Concordat.

Y que las cosas se pendrán en el mateix punt en que las va deixar en Sagasta.

Ja podém dirlo desd' ara sense temor d' equivocarnos: la projectada reforma del Concordat portará tupa.

Una declaració d' en Navarrorreverte:

—Es veritat, Sr. Ministre, que s' estableix un impost sobre'l deute exterior?

A lo qual va respondre: —Es fals. Aquest deute es intangible y no se li imposarà cap recàrrec.

Molt ben fet, —dihém nosaltres.

Perque si el Deute exterior s' hagués d' equiparar al interior, y l' un y l' altre vingués á tenir un mateix preu en el mercat, ¿com se les compondrà els estampilladors pera demostrar el seu patriotisme?

A Montevideo van á erigir un grandios monument á Garibaldi, havents obert al efecte un gran Concurs internacional, al qual hi ha concorregut l'esculptor Querol, emportantse'l premi.

Ja veurà el distingit artista català com el monument á Garibaldi's farà, tenint en això millor fortuna que 'l monument a D. Alfonso XII.

Alguna diferència té de haverhi entre lo que's realisa per patriotism e lo que s' intenta realisar per pura cortesania.

Hi havia á Barcelona dos plassas vacants de jutges municipals: persones d'aquí, plenes de mérits, les solicitavan... y no saben á qui han sigut concedides?

A un tal Sr. Serrano, y a un tal Sr. Grajales.

—Preguntan qui son aquests senyors? Dos grans personatges. Fígrinse que'l primer havia sigut escriptur d' en Canalejas y el segon passant d' en García Prieto.

—Qué s' hi ha de fer!

Procedint de aquesta conformitat es com se dona satisfacció á las aspiracions autonòmicas y descentralitzadoras de Catalunya.

Sobre tot á las descentralitzadoras.

Perque'l centralisme madrileny, parodian una frasca del arcalde Martí, de Gracia, está dihent sempre:

—Catalunya es una vaca que no té més que una mamella, y aquesta la vull per mí.

Costums malagueños.

Ab motiu de haver sigut condemnat á mort un individuo, hi havia qui projectava realisar pels carrers de aquella ciutat andalussa una manifestació de regostos.

Això sembla estrany ¿veritat? Pero ja no ho resulta tant si considerém que'l poble que pèrt la costum de alimentar-se, desvariega.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Paborde de la Partament, Tres gats, Josep de Pobleda, Manel Branera, Enrich Bofill, Joseph Polls, y M. Garriga: No va enllach.

Caballers: Pau de las Calas Curtas, A. Cararach, Pere Romaguera, Joan Dormiu, J. Faiges Canals, Antoni Monclús, Lluís Vidal, y Hipòlit Reig: Poch ó molt n' aprofitaré.

Caballer: Jaume Pascual Cartró: Ja deu suposar que de porquerías no 'n publicuem. —Quimet: Hayém rebut l' original destinat al Almanach. Tantas merces. —M. C.: Enterats y no pas cuidado. —S. Roig y Ribas: No 'ns ha entratist prou. —Anton del C.: No te grans condicions, que diguessim. La carta no hi cab. —Joan Quintana (a) Caborras: El pensament no té res de nou. La forma i la formal es més vella que 'l pensament. —S. S., J. S., J. R. I., J. G., J. S., y J. V. J.: No podém publicar las cartas que 'ns envíen, per diferentes rahons.

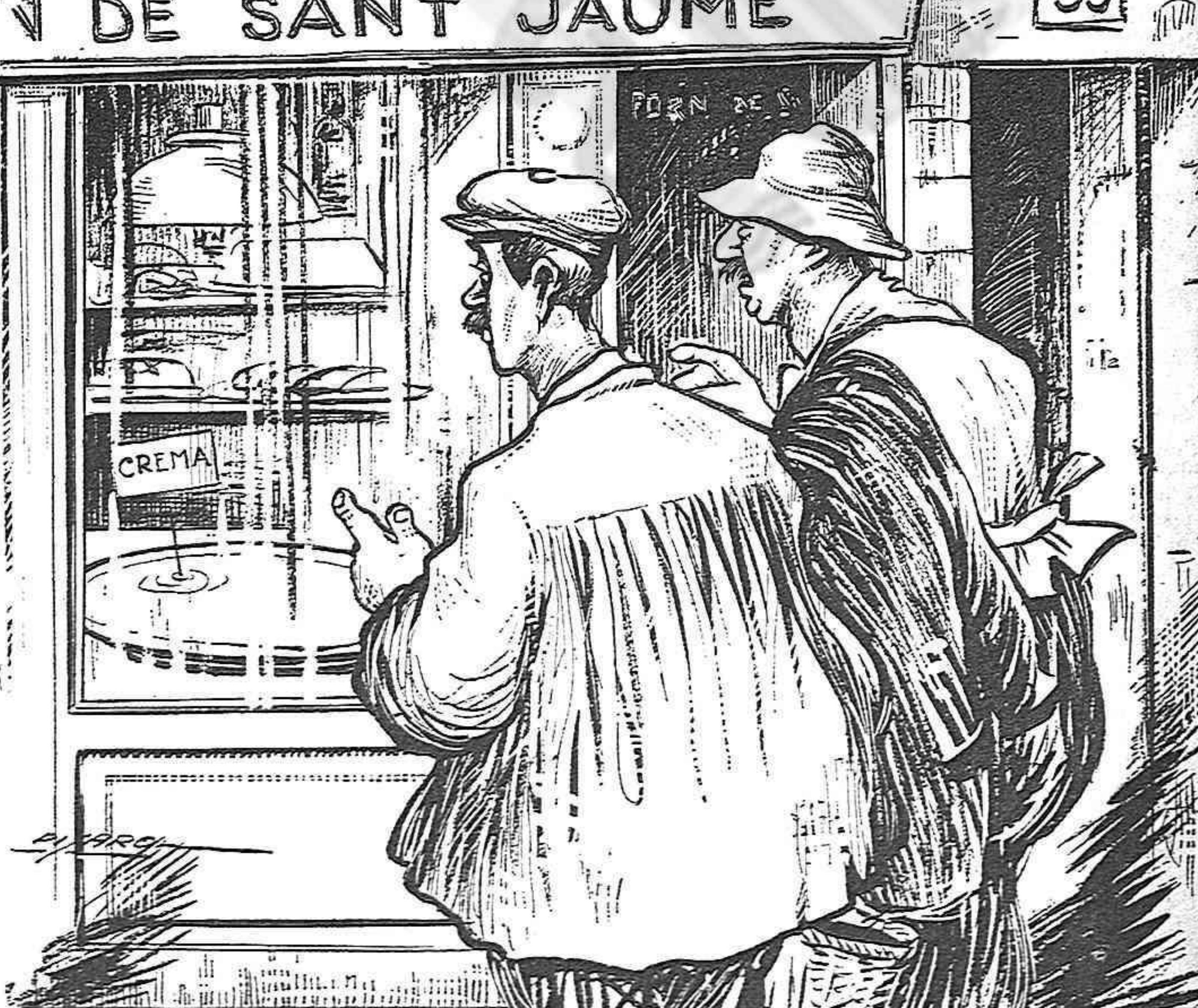
Imprenta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch Lorilleux y C.

Quèstio de gustos

DE SANT JAUME

135

—¿Qué me 'n dius d' aquesta crema?

—Psé! A mí no més m' agrada la dels convents.

LA BANDA